

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/32/2025
Identifikačné číslo spisu:	8216206743
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8216206743.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu: B. S., nar. XX. XX. XXXX, O., I. XXXX/.XX, zastúpený JUDr. Jana Závodská, advokátka, Košice, Floriánska 19, proti žalovanému: Cigel'ský komunitný spolok o. z., Cigel'ka 28, IČO: 42 230 772, zastúpený JUDr. Mgr. Drahoslav Magdziak, advokát, Bardejov, Dlhý rad 16, o vydanie vecí, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/225/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. augusta 2022 sp. zn. 19Co/29/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. apríla 2022 č. k. 3C/225/2016 - 385 rozhodol tak, že súd žalobu zamieta (I. výrok). Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 85,72 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (II. výrok). Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 80 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (III. výrok). Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (IV. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o identifikáciu vecí, ktorých vydania sa žalobca domáha, tieto musia byť označené tak, aby neboli zameniteľné s inými vecami rovnakého druhu. Na tomto mieste súd považuje za významné poukázať na právny názor Najvyššieho súdu ČR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 22Cdo/11474/2002 konštatoval, že od žalobcu nemožno vždy žiadať, aby vec, ktorej vydania sa domáha, opísal spôsobom, ktorý by ju odlíšil od všetkých existujúcich vecí rovnakého druhu. Postačí, ak ju popíše všeobecnejšie. V naznačených súvislostiach súd dodáva, že

vec, hoci všeobecnejšie, je ale potrebné vždy označiť a popísať tak, aby bolo preukázateľné, že ide o konkrétnu vec. Breno tvrdenia a brenno dôkazu zaťažuje žalobcu, ktorý v prípade nesplnenia tejto procesnej povinnosti znáša následky spojené s neúspechom v spore.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, a to z predloženej notárskej zápisnice, ako aj z rozsudku tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 3C/68/2016, že žalobca daroval žalovanému nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území O. a D.. Súd mal tiež preukázané, že hnutelné veci, ktorých vydania sa žalobca domáha, zanechal na nehnuteľnosti patriacej žalovanému. Žalovaný netvrdil, že také veci neexistujú, avšak tvrdil, že žalobca k nim nepreukázal vlastnícke právo ani skutočnosť, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu. Žalovaný tiež argumentoval tým, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnutelným veciam tvoriacim predmet tohto konania aj z dôvodu, že niektoré z uvedených vecí predal tretím osobám.

1.3. Pokiaľ ide o vydanie dosiek v objeme 14 m³ a hranolov v objeme 16 m³, žalobca preukázal, že v roku 2008 zakúpil z obce Petrová guľatinu, z ktorej dal narezat' dosky a hranoly. Tie mal uskladnené v objekte žalovaného. Skutočnosť, že žalobca mal uvedené veci uložené na uvedenom mieste preukazuje jednak výpoveď žalobcu, ale aj výpovede svedkov X. S. W., X.K. S. Q., Q. E. a Q. Q., ktorí potvrdili, že žalobca tam mal dosky a hranoly. Podľa svedka Q. Q. sa dosky a hranoly nachádzali v objekte žalovaného aj niekedy koncom októbra a začiatkom novembra 2013. Aj svedok X. S. mladší potvrdil, že dosky a hranoly sa v areály nachádzali ešte koncom roka 2013 a on so žalobcom ich do areálu v roku 2008 doviezol. Žalobca však uviedol, že pre žalovaného pracoval ešte do polovice roka 2014. Riadiac sa názorom odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané, že práve zo žalobcom tvrdenej guľatiny boli vyhotovené dosky a hranoly, vydanie ktorých žalobca žiada. Svedkovia nepotvrdili, že práve také množstvo hranolov a dosiek, ktoré žalobca žiada vydat', sa v čase uzamknutia areálu, keď už doň žalobca nemal prístup, tam nachádzalo. Nebolo preukázané, že v čase rozhodovania súdu bolo uvedené množstvo hranolov a dosiek v neoprávnenej držbe žalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na požiadanie V. O. sám žalobca umožnil žalovanému použiť uvedené drevo. Okrem toho bolo preukázané, že aj žalovaný nakúpil drevnú hmotu. Ak aj žalobca argumentoval súpisom vecí vyhotovených žalovaným v roku 2017, kde na „Zadnom dvore“ bolo zaznamenané „drevo práchnivé“ v objeme 0,25 m³, nebolo preukázané, že ide o drevo žalobcu, a to s poukazom aj na to, že aj žalovaný vlastnil drevo. Preto súd dospel súd k záveru, že aj napriek ďalšiemu vykonanému dokazovaniu žalobca nepreukázal, že žalovaný neoprávnene zadržíava žiadané množstvo (objem) hranolov a dosiek, ako aj to, že on sám je vlastníkom uvedeného objemu dosiek a hranolov v čase rozhodovania súdu. Uvedená skutočnosť nebola preukázaná ani fotodokumentáciou predloženou žalobcom, ktorú vyhotovil dňa 26. 11. 2021, nakoľko z tejto vyplýva, že v areáli sa nachádza nejaké drevo, ale či ide o totožné drevo, ktoré žiada vydat', preukázané nebolo.

1.4. K zväračke VLSP 315 žalobca predložil doklad nazvaný výdajka - prevodka č. 4039 zo dňa 30. 09. 1997 (č. 1. 94 spisu), z ktorého vyplýva že od spoločnosti STROJTECH CENTRUM s.r.o. Bardejov predmetnú vec prevzal za cenu 9.990,00 Sk. Skutočnosť, že žalobca vlastnil zväračku a mal ju v objekte žalovaného, potvrdil aj svedok X. S. Q. a Q. Q., ktorý ju nazval zväračkou CO2. Žalobca v tejto súvislosti argumentoval Súpisom majetku: Zariadenie, stroje, súčiastky spoločnosti MM&K s.r.o. zo dňa 04. 09. 2017, ktorý je súčasťou spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Cb/110/2014. Žalobca poukázal na to, že súpis bol vykonaný žalovaným a bol vykonaný v čase, keď už tento spor prebiehal. Žalobca tým chcel preukázať, že uvedená vec mu patrí, že nemohol ju previesť na tretiu osobu, keďže k nej nemal už dlhší čas prístup. V uvedenom súpise sa nachádza v objekte „Hala (garáž) - budova“ predmet s názvom El. zväračka, avšak absentuje konkrétnejšia špecifikácia danej veci, ktorá bráni stotožneniu, že ide o žalobcom požadovanú zväračku VLSP 315. Svedok X. S. Q., ale aj svedok Q. Q. potvrdili, že zväračka patrila žalobcovi a že sa v areáli nachádzala ešte koncom roka 2013. Žalobca však uviedol, že po ukončení spolupráce pre žalovaného v máji 2014 si veci neprevzal, pretože v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne mu žalovaný odmietol veci vydat'. Ak aj svedkovia potvrdili, že zväračka sa nachádzala v objekte žalovaného ešte v roku 2013, nebolo preukázané, aby sa tam nachádzala aj v čase rozhodovania súdu. Táto skutočnosť nebola preukázaná ani súpisom vecí, ktorý vyhotovil žalovaný v roku 2017, teda v čase tohto konania, nakoľko v súpise vecí nie je zväračka definovaná ako zväračka VLSP 315, ale ako El. zväračka. Z čestného prehlásenia X. Q. mal súd preukázané len to, že v čase vydávania vecí pánom O. v roku 2014 sa tam nachádzala zväračka CO2 typ VLSP 315. X. Q. však uvedené skutočnosti popisoval v súvislosti so spoločnosťou MM&K, s.r.o., a nie žalobcom, pričom na

skutočnosť „prelínania“ vecí, titulom požiadavky o ich vydanie jednak zo strany žalobcu a dvojak zo strany spoločnosti MM&K, s.r.o. poukazoval aj žalovaný. Preto súd žalobe ani v tejto časti nevyhovel.

1.5. Vo vzťahu k oceľovo - liatinovému pracovnému stolu o rozmeroch 1,2m x 2m a hmotnosti 1,2 t, žalobca predložil kúpnu zmluvu zo dňa 15. 11. 2000, predmetom ktorej boli dve rysovacie dosky. Žalobca uviedol, že tak sa to odborne nazýva, ale v skutočnosti ide o oceľovo - liatinový pracovný stôl. Svedok Q. Q. vypovedal, že takýto stôl žalobca kúpil vo Veľkom Šariši a že spolu ho do areálu doviezli, stôl používali a následne tam aj ostal. Brána ostala zatvorená a žalobca sa tam nevedel dostať. Podľa názoru súdu svedok spoľahlivo nepopísal okamih, počas ktorého spozoroval, že tento stôl tam ostal. O tom, že stôl bol kúpený z Prešova od Šariša vypovedal aj svedok X. S. Q., ktorý tiež uviedol, že stôl bol dovezený do areálu. Ak žalobca poukázal na súpis vecí vypracovaný dňa 04. 09. 2017 žalovaným a kde v objekte „Zadný dvor“ sa nachádza aj vec s názvom Stôl o rozmeroch 0,08 m x 0,8 m, súd uvádza, že rozmery sa zjavne líšia od tých, ktoré majú špecifikovať vec, ktorej vydania sa žalobca domáha titulom oceľovo - liatinového stola v rozmeroch 1,2 m x 2 m. Skutočnosť, že žalobca je vlastníkom predmetnej veci v čase rozhodovania súdu a že túto vec mu neoprávnene zadržiava žalovaný významne oslabuje aj kúpna zmluva zo dňa 01. 07. 2013 uzavretá medzi spoločnosťou Prvá cigel'ská, spol. s r.o., (ktorej konateľom je žalobca) ako predávajúcim a spoločnosťou SimplyCom, spol. s r. o. ako kupujúcim, kde pod položkou 4. bol uvedený kovový stôl zámočnícky 2,5m x 1,26m x 0,81m. Preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

1.6. Pokiaľ ide o dielenský pracovný stôl PONK s prasknutou doskou, žalobca ohľadom tejto hnuťnej veci nepredložil doklad o nadobudnutí vlastníctva. V rámci svojej výpovede uviedol, že tento stôl kúpil niekedy v roku 2007 - 2008 od Bardejovských strojárň v likvidácii. Svedok Q. E. vo výpovedi uviedol, že pokiaľ si pamätá, stoly PONK boli dva, oba v miestnosti, v ktorej pracoval žalobca. O tom, že žalobca používal stôl PONK pri svojej práci, vypovedal aj svedok Ján Košč mladší. Aj svedok Michal Mackanič potvrdil, že žalobca vlastnil taký stôl. Súd však nemal preukázané, a to riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, že v čase rozhodovania súdu žalobcovi svedčalo vlastnícke právo k dielenskému stolu PONK a že žalovaný mu túto vec neoprávnene zadržiava. Zo svedeckých výpovedí, o ktorých odvolací súd uzavrel, že tieto nestačia na preukázanie nároku žalobcu, vyplynulo, že taký stôl PONK existoval, že nejaký stôl PONK vlastnil aj žalobca, ale že ide o presne ten istý stôl, ktorý žiadal vydať žalobca, že tomuto aktuálne svedčí k nemu vlastnícke právo a že žalovaný mu ho neoprávnene zadržiava, preukázané nebolo. Okrem toho žalovaný popieral vlastníctvo žalobcu k stolu PONK s poukazom na kúpnu zmluvu zo dňa 01. 07. 2013, predmetom ktorej bol pod položkou č. 9 uvedený zámočnícky stôl (poškodený) o rozmeroch 2,27m x 0,88m x 0,68m. Súd mal preukázané, že žalobca nebol zmluvnou stranou uvedenej kúpnej zmluvy uzavretej medzi Prvá Cigel'ská, spol. s r.o., ako predávajúcim a SimplyCom, spol. s r.o. ako kupujúcim, avšak bol konateľom prevádzajúceho. Aj toto zistenie oslabilo nárok žalobcu na vydanie predmetnej veci.

1.7. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie 1 ks oceľovej skrinky o rozmeroch 1m x 0,8m x 0,4m a 1 ks oceľového regálu o rozmeroch 2m x 1,2m x 0,5m, žalobca k nim nepredložil nadobúdacie doklady svedčiace o jeho vlastníctve. Z výpovede svedka X. S. W. a podporne aj z výpovede svedka X. S. Q. a tiež z výpovede svedka Q. Q. mal súd preukázané, že žalobca vlastnil aj oceľový regál a skrinku. Týmito svedeckými výpoveďami nebolo preukázané, že žalobca vlastnil žiadajú oceľovú skrinku a oceľový regál, keďže svedkovia uvedené veci nepopísali spôsobom, akým ich popísal žalobca v žalobe o vydaní vecí. Ak ide o oceľovú skrinku, v súvislosti s ktorou žalobca poukázal na súpis vecí spracovaný žalovaným v roku 2017, v objekte „Predný dvor“ bola zaznamenaná skriňa kovová 1,6 m výšky, 0,50 m dĺžky a 2,10 m šírky. Tieto rozmery však nekorešponujú s rozmermi skrinky, ktorú žalobca žiada vydať. Okrem toho žalovaný popieral vlastníctvo ku skrinke predložením kúpnej zmluvy zo dňa 03. 06. 2013, kde pod položkou 17. je uvedená skrinka kovová v počte kusov 5 za sumu 36 eur. Predávajúcim bol v tomto prípade žalobca, hoci ten popieral, aby išlo o skrinku totožnú s tou, ktorú žiada vydať, pretože jej rozmery sú iné ako tie, ktoré sú uvedené na zmluve (v zmluve 77 x 59 x 39 cm, žalobca žiada vydať skrinku o rozmeroch 1m x 0,8m x 0,4m). Pokiaľ žalobca poukazoval na fotodokumentáciu vyhotovenú žalovaným a na vec zobrazenú a označenú ako regál masívny na „Prednom dvore“, nebolo preukázané, aby išlo o totožný regál, o ktorého vydanie žalobca usiluje. Vychádzajúc z uvedeného a rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, súd nemal preukázané aktuálne vlastnícke právo žalobcu k označeným veciam, ani skutočnosť, že práve tieto veci neoprávnene zadržiava žalovaný.

1.8. Vo vzťahu k vydaniu sústruhu malého, tzv. bulharského, žalobca predložil doklad preukazujúci

vlastníctvo vecí vystavený Bardejovskými pozemnými stavbami, a.s., z ktorého vyplýva, že žalobca dňa 30. 05. 2000 prevzal sústruh malý. Žalobcovo tvrdenie o vlastníctve sústruhu potvrdil aj svedok X. S. W. a svedok X. S. Q., ktorí obaja zhodne uviedli, že žalobca mal sústruhy dva. X. S. Q.Š. vypovedal, že on nevie ktorý komu patril. Q. Q. vypovedal, že bol so žalobcom pri kúpe sústruhu v Stropkove, pričom sústruh bol funkčný a bol tam do poslednej chvíle v roku 2013. Žalobca však sám vypovedal, že pre žalovaného pracoval do mája 2014 a veci si do toho času neprevzal. Okrem toho z čestného prehlásenia X. Q. mal súd preukázané, že v čase vydávania vecí pánom O. v roku 2014 sa v dielni nachádzal sústruh bulharský, na ktorom vyrábali veci pre spoločnosť MM&K, s.r.o. X. Q. nepotvrdil, že ide o sústruh patriaci žalobcovi. Súd konštatuje, že ani v tomto smere žalobca nepreukázal, že žalovaný mu sústruh neoprávnene zadržáva a tiež nepreukázal, že žiada vydať práve sústruh označený v súpise vecí vyhotovenom žalovaným ako sústruh malý „ZP/0/131“ nachádzajúci sa v objekte „Hala (garáž) - budova“.

1.9. Aktuálne vlastníctvo žalobcu ku kompresoru Orlík popieral žalovaný poukazujúc na kúpnu zmluvu zo dňa 01. 07. 2013 uzavretú medzi predávajúcim Prvá cigel'ská, spol. s r.o. (konateľ žalobca) a kupujúcim SimplyCom, spol. s r.o. Z kúpnej zmluvy mal súd preukázané, že jej predmetom bol okrem iného pod položkou 6. Kompresor Orlík Č. Třebová PKO 17 r. v. 1988 v sume 108 eur. Žalobca uviedol, že kompresor kúpil od bývalého Agrostavu Topolčany okolo roku 1999 za sumu cca 232 eur (cca 7.000,00 Sk). Svedok X. S. Q., vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca mal kompresor, jednovalec s dĺžkou asi 1,5m a výškou 1m. Skutočnosť, že žalobca vlastnil kompresor vypovedal aj svedok Q. Q., ktorý doplnil, že žalobca ho kúpil v Topolčanoch, bol prítomný pri kúpe. Najmä s poukazom na označenú kúpnu zmluvu a závery odvolacieho súdu, súd nemal preukázané aktuálne vlastníctvo žalobcu k danej veci a tiež nemal preukázané, že žalovaný danú vec neoprávnene zadržáva.

1.10. Vychádzajúc z uvedeného súd konštatuje, že nemal preukázané, aby veci, ktoré žalobca žiada vydať, boli totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017 vrátane fotodokumentácie. Okrem toho svedkovia tvrdili, že veci v areáli žalovaného zaznamenali ešte koncom roka 2013, pričom kúpne zmluvy, na ktoré poukazoval žalovaný a ktoré mali podľa neho preukazovať, že hnuťelné veci tam uvedené, žalobca odpredal tretej osobe, pochádzali z júna a júla 2013. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že po ukončení spolupráce pre žalovaného v máji 2014 si veci neprevzal, pretože v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám vyúsťujúcim podľa jeho názoru k situácii, že hnuťelné veci si nemohol prevziať pre odmietavý postoj V. O.. Uvedené zistenie a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a reálnym „rozchodom“ žalobcu a žalovaného bezpečne nepreukazujú tvrdenie žalobcu, že hnuťelné veci nemohol platne previesť na tretiu osobu s poukazom na § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.11. K navrhovaným a nevykonaným dôkazom súd dodáva, že žalobca navrhol vykonanie obhliadky na mieste samom - v objekte žalovaného. Napokon na vykonaní dôkazu netrval, čo vyplýva aj zo záverečných rečí právnej zástupkyne. Okrem toho vykonanie tohto dôkazu by nepreukázalo kumulatívne splnenie podmienok, a to, aktuálne žalobcovo vlastníctvo k veciam a skutočnosť, že ich neoprávnene zadržáva žalovaný. Preto súd tento dôkaz nevykonával. Súd nevykonával ani výsluch Q. V.U. a X. Q., ktorých realizáciu aj po rozhodnutí odvolacieho súdu navrhol žalobca. Súd vyslovil, že tieto dôkazy vykoná, avšak svedkovia navrhnutí stranou žalobcu sa na pojednávanie nedostavili. Tu je tiež potrebné poznamenať, že podľa názoru odvolacieho súdu svedecké výpovede neboli dostačujúce pre preukázanie nároku žalobcu.

1.12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Predmetom konania bol nárok žalobcu na vydanie 14 vecí. Žalobca bol úspešný len v časti pokiaľ ide o vydanie 1 veci (plechového skladu). Ak 14 vecí predstavuje 100 %, potom 1 vec predstavuje 7,14 %. Celkový úspech žalovaného voči žalobcovi predstavuje 85,72 % ($100 \% - 7,14 \% = 92,86 \%$, $92,86 \% - 7,14 \% = 85,72 \%$), o čom súd rozhodol vo výroku II. tohto rozsudku.

1.13. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP. V rámci odvolacieho konania žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie čo do vydania 10 vecí. Odvolací súd potvrdil rozsudok tunajšieho súdu čo do 1 veci (plechový sklad), čo znamená, že úspech žalovaného v odvolacom konaní predstavuje 80 % (10 vecí je 100 % a jedna vec 10 %, potom $100 \% - 10 \% = 90 \%$, $90 \% - 10 \% = 80 \%$). V tejto súvislosti rozhodol súd tak, ako vyplýva z výroku

III. tohto rozsudku.

1.14. Keďže odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného, znamená to plný úspech žalobcu v odvolacom konaní týkajúcom sa vzájomnej žaloby. Preto súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní o vzájomnej žalobe plne úspešný, súd mu vo výroku IV. rozsudku priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

1.15. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

1.16. Súd zároveň v otázke náhrady trov konania v danej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žiadna zo strán aplikáciu tohto zákonného ustanovenia nepožadovala a neprodukovala žiadne dôkazy pre odklon od zásady zodpovednosti za výsledok v spore.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. augusta 2022 sp. zn. 19Co/29/2022 rozhodol tak, že potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku IV. o trovách konania žalobcu vo vzťahu k vzájomnej žalobe (výrok I.). Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17. 08. 2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

2.2. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Obsahom spisu mal odvolací súd preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

2.3. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP, stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu a na zdôraznenie správnosti predmetného rozhodnutia dodáva, že po rozhodnutí odvolacieho súdu rozsudkom č. k. 19Co/47/2020-332 zo dňa 31. 08. 2021 predmetom prejednávaneho sporu bol nárok žalobcu voči žalovanému o vydanie dosák, hranolov, zväračky VLSP 315, oceľovo - liatinového pracovného stola, dielenského stola PONK, oceľovej skrinky, oceľového regálu, sústruhu malého bulharského a kompresora Orlík.

2.4. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany sporu unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosť, ktoré môžu

prívoďiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

2.5. V spore o vydanie vecí má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom vecí, ktorá je predmetom vydania (rei vindicatio) a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje, a rovnako bremeno tvrdenia, že sa vec nachádza u žalovaného a že žalovaný vec zadržiava u seba neoprávnene. Tieto skutočnosti však žalobca v predmetnom spore nepreukázal, neunesol ako bremeno tvrdenia, tak ani dôkazné bremeno. Žalovaný sa proti žalobe bránil tvrdením, že žalobca k veciam, ktoré sú predmetom tohto odvolacieho konania, nepreukázal vlastnícke právo ani skutočnosť, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu. Žalovaný tiež argumentoval tým, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnuťelným veciam tvoriacim predmet tohto konania aj z dôvodu, že niektoré z uvedených vecí predal tretím osobám.

2.6. Po vykonanom dokazovaní a v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, súd prvej inštancie, okrem iného uviedol, že: „nemal preukázané, aby veci, ktoré žalobca žiada vydať, boli totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017 vrátane fotodokumentácie. Okrem toho svedkovia tvrdili, že veci v areáli žalovaného zaznamenali ešte koncom roka 2013, pritom kúpne zmluvy, na ktoré poukazyval žalovaný a ktoré mali podľa neho preukazovať, že hnuťelné veci tam uvedené, žalobca odpredal tretej osobe, pochádzali z júna a júla 2013. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že po ukončení spolupráce pre žalovaného v máji 2014 si veci neprevzal, pretože v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám vyúsťujúcim podľa jeho názoru k situácii, že hnuťelné veci si nemohol prevziať pre odmietavý postoj V. O.. Uvedené zistenie a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a reálnym „rozchodom“ žalobcu a žalovaného bezpečne nepreukazujú tvrdenie žalobcu, že hnuťelné veci nemohol platne previesť na tretiu osobu s poukazom na § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“.

2.7. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnyim skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo dostatočne hodnoverne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že veci, ktoré žiada od žalovaného vydať, sú totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017. Odvolací súd pre úplnosť dopĺňa, že aj keď výpovede svedkov potvrdili „prítomnosť“ vecí v areáli žalovaného koncom roka 2013, žalobcovi sa nepodarilo hodnoverne preukázať existenciu vlastníckeho práva k týmto veciam aj v čase podania žaloby, nakoľko žalovaný v rámci procesnej obrany produkoval dôkazy - kúpne zmluvy, podľa ktorých mal žalobca hnuťelné veci, ktoré sú predmetom tohto konania, previesť na tretie osoby v období od júna do júla 2013. Aj keď žalobca namietal, že predmetné veci nemohol v zmysle ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka platne previesť na tretie osoby, nakoľko si ich nikdy neprevzal, keďže v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám, v dôsledku ktorých mu bolo znemožnené si tieto veci prebrať, odvolací súd je toho názoru, že všetky zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a rozkolom medzi žalobcom a žalovaným, ktorý viedol k ich rozdeleniu, jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že v čase rozhodovania súdu bol žalobca skutočne vlastníkom vecí, ktoré žiada od žalovaného vydať a že tieto veci žalovaný zadržiava.

2.8. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, ako aj súvisiaci výrok o trovách prvoinstančného i odvolacieho konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

2.9. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, nakoľko tento bol v konaní úspešný v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

Uviedol, že žalobca vidí porušenie práva na spravodlivý proces v hodnotení dôkazov v konaní pred odvolacím súdom, hlavne v tom, že súd sa nevysporiadal podľa názoru žalobcu s jeho podstatnou argumentáciou. Žalobca v odvolaní poukazoval okrem iného na skutočnosť, že kúpnu zmluvu z 01. 07. 2013, ktorú predložil žalovaný neuzavrel so žalovaným on. Uvedené vyplýva zo samotnej zmluvy, kde ako predávajúci je uvedená tretia osoba, spoločnosť Prvá cígelská spol. s r.o., nie žalobca. Žalobca nemohol previesť vlastnícke právo k hnuiteľným veciam ktoré boli vo vlastníctve tretej osoby - spoločnosti.

Žalobca svoje vlastnícke právo k hnuiteľným veciam, ktorých vydania sa domáhal v konaní preukázal dokladmi o ich nadobudnutí. Faktúrou č. 2008/001 z 20. 07. 2008, ktorej prílohou je doklad o pôvode drevín a doklad o zaplatení preukázal nadobudnutie dreva. Svedeckými výpoveďami svedkov Q. Q. a X. S. na pojednávaní dňa 31. 03. 2022 preukázal spracovanie dreva na dosky a hranoly. Svedok X. S.Š. ich vlastným nákladným motorovým vozidlom po spracovaní odviezol do areálu na V. ulici v Bardejove, ktorý v tom čase bol vo vlastníctve žalobcu, kde ich spolu so žalobcom a svedkom Q. uložili. Tam sa nachádzali ešte 26. 11. 2021, o čom žalobca vyhotovil fotodokumentáciu ktorú predložil v konaní. V uvedený deň žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3C/225/2014 z 05. 05. 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/47/2020 umožnil žalobcovi vstup do areálu, aby si prevzal plechový sklad. Žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal, že ihličnaté rezivo v objeme 0,75m³, ktoré zakúpil v auguste 2013 dal spracovať na dosky a hranoly, ani že tieto uložil v areáli. V tom čase tak ani nemohol urobiť, keďže nebol jeho vlastníkom. Okrem toho drevná hmota zakúpená žalovaným bola podľa ním predložených listín určená na akciu Zelené oázy, ktorú zrealizoval žalovaný. Jej objem je niekoľkonásobne menší ako objem dreva, ktorý patrí žalobcovi a ktorý je zdokumentovaný na fotodokumentácii z 26. 11. 2021. Preto je nepochopiteľné pre žalobcu, akými úvahami sa súd riadil pri hodnotení uvedených dôkazov vrátane fotodokumentácie, z ktorej je zrejmé niekoľko násobne väčší objem dreva ako zakúpil žalovaný, jeho spracovanie na dosky a hranoly a za stavu, keď nebol produkovaný žiaden dôkaz o tom, že by drevo bol niekomu predával.

O vlastníctve zväračky VLSP 315, oceľovo-liatinového stola a sústruhu(tzv. malého bulharského) žalobca predložil doklady. Z ich vyplýva, že ich nadobudol do svojho vlastníctva on, nie spoločnosť Prvá cígelská spol.s r. o., ktorá obdobné zariadenia predala spoločnosti SimplyCom s.r.o. - nie žalovanému, kúpnu zmluvou z 01. 07. 2013. Svedkovia vypočutí v konaní potvrdili, že označené hnuiteľné veci, ktoré žiada vydať žalobca patria jemu, používali ich aj oni aj žalobca pri svojej práci, a to až do konca roka 2013, resp. do prevodu nehnuteľnosti, kedy nehnuteľnosti žalobca darovacou zmluvou z 08. 11. 2013 previedol na žalovaného. O oprávnenosti nároku žalobcu na vydanie veci svedčí aj fotodokumentácia a zoznam vyhotovená žalovaným 04. 09. 2017. Žalobca poukazuje na č. l. 185 fotodokumentácie, z ktorej je zrejmé, že okrem sústruhu malého tzv. bulharského patriaceho žalobcovi sa v priestoroch žalovaného nachádza ďalší sústruh - veľký. Z č. l. 182 až 185 vyplýva, že požadované hnuiteľné veci sa nachádzajú u žalovaného, ktorý v konaní lCb/110/2014 žiadal finančnú náhradu 30.964 eur za ich uskladnenie, ktorej úhradou podmieňoval vydanie vecí.

Vlastnícke právo k stolu Ponk, oceľovej skrinke a regálu, ako aj kompresoru Orlik žalobca preukázal svedecky, keďže doklady o ich nadobudnutí sa mu nezachovali. Svedecké výpovede svedka Q. a X. S., ktorí denne pracovali v areáli do konca roka 2013 potvrdili vlastníctvo označených hnuiteľných vecí žalobcu. Svedkovia vedeli jednotlivé veci popísať, uviedli kde sa nachádzajú, niektoré aj samy používali pri práci, žalobca ich používal ako vlastní, rozhodoval o ich prípadnom zapožičaní. Potvrdili, že po prevode nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 08. 11. 2013 tam všetky hnuiteľné veci žalobcu ostali, žalovaný vymenil zámky na vstupe do areálu a odmietol vydať čokoľvek z jeho priestorov.

Žalobca s poukazom na vyššie uvedené namieta nelogické konštatovanie odvolacieho súdu, že časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami nepreukazuje, že v čase rozhodovania súdu bol žalobca skutočne vlastníkom vecí, ktoré žiada vydať. Predovšetkým kúpne zmluvy, ktoré predložil žalovaný a ktorými sa snaží spochybniť vlastnícke právo žalobcu k predmetu sporu sú obe datované 01. 07. 2013. Svedkovia potvrdili existenciu vlastníckeho práva žalobcu k označeným veciam ešte koncom roka 2013. Zo žalovaným predložených kúpnych zmlúv nevyplýva, že žalobca predával niečo žalovanému. Obe sú uzavreté s kupujúcim - spoločnosťou SimplyCom s.r.o., ktorá nie je totožná so žalovaným. Jednu z predložených kúpnych zmlúv vôbec neuzavrel žalobca ako predávajúci, predávajúcim je spoločnosť Prvá cígelská spol. s r. o. Preto poukaz na uvedené kúpne zmluvy je zarážajúci. Súd nevysvetlil ako mohol žalobca platne previesť vlastnícke právo k veciam uvedeným v kúpnych zmluvách na žalovaného

pripadne inú osobu, ak z časti ani nebol ich vlastníkom, a všetky až do uzavretia areálu žalovaným užíval pri svojej činnosti ako svoje vlastníctvo, zapožičiaval ich, čo by po prípadnom predaji nebolo reálne. Súd nevyhodnotil svedecké výpovede a pri hodnotení dôkazov ich opomenul.

Žalobca tvrdí, že preukázal aktuálne vlastníctvo k predmetu sporu v čase rozhodovania súdu, keď predložil dôkaz o ich nadobudnutí, svedecky preukázal, že v čase bezprostredne po prevode nehnuteľnosti (po 8. 11. 2013) ostali jeho hnutelné veci v priestoroch nehnuteľnosti, ktorú daroval žalovanému, ako i skutočnosť, že žalovaný mu ich odmieta vydať. Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1Cb/110/2014 súd zistil, že veci sa v priestoroch nehnuteľnosti nachádzali ešte 04. 09. 2017, kedy ich sám žalovaný zdokumentoval, súd z vykonaného dokazovania zistil, že ich vydanie žalovaný podmieňuje úhradou za uskladnenie, keď v označenom konaní požadoval úhradu 30.964 eur. Súd nevysvetlil ako vyhodnotil uvedené dôkazy, aj keď žalobca na ne poukazoval nielen v konaní, ale aj v podanom odvolaní. Poukazoval aj na skutočnosť, že nemohol predsa predať veci, ktoré patrili tretej osobe, ani ich po prípadnom predaji používať, či zapožičať iným osobám, čo svedkovia potvrdili. Súd nevysvetlil, akými úvahami sa spravoval, keď žalovaným predložené kúpne zmluvy vyhodnotil ako dostatočný dôkaz popierajúci vlastnícke právo žalobcu, a čo vyvodil z preukázaného konania žalovaného, ktorý odmieta vydať hnutelné veci a ich vydanie podmieňuje platbou.

Aktuálne vlastníctvo žalobcu k predmetu sporu v čase rozhodovania súdu žalobca môže preukázať len tak ako to urobil, predložil dôkazy o nadobudnutí jednotlivých vecí, ktoré mal zachované a svedecky preukázal, že v čase bezprostredne po prevode nehnuteľnosti, kde ich mal uložené, tam ostali a až do opustenia areálu ich ako svoje používal. Preukázal, že pokiaľ žalovaného o ich vydanie žiadal, ten mu nevyhovelo, čo žalovaný ani nepopieral v konaní. Žalobca nemôže produkovať negatívny dôkaz o tom, že predmet sporu nepreviedol na inú osobu, keďže od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Negatívna dôkazná teória uvádza, že preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. Jej hlavnou myšlienkou ako jedného z druhov obrátenia dôkazného bremena je skutočnosť, že negatívne skutočnosti sa nedokazujú. Žalobca má za to, že súd nesprávne zistil skutkový stav, resp. z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávne skutkové závery, niektoré dôkazy ako je uvedené vyššie súd vôbec nevyhodnotil, opomenul ich, preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Preto žalobca má za to, že tento svojvoľný postup súdu pri zisťovaní skutkového stavu je v rozpore s jeho právom na spravodlivý proces.

Intenzita zásahu do žalobcovho práva na spravodlivé súdne konanie spočíva v selektívnom prístupe súdu k vyhodnocovaniu dokazovania. Dôkazné prvky svedčiace v prospech žalovaného súd kládol do popredia a v podstate iba na nich založil svoje rozhodnutie. Výhol sa hodnoteniu skutočností svedčiacich v prospech žalobcu, preto ich ani nemohol vyhodnotiť v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Keďže odvolací súd opomenul dôležité skutočnosti prípadu, logicky ich do dôvodov svojho rozhodnutia ani nepojal a nevyhodnotil. Preto žalobca považuje rozsudok odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnený vo významnej miere, keďže nedáva odpoveď na všetky skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

So zreteľom na uvedené je prekvapivá argumentácia súdu prvej inštancie o pochybnostiach o aktuálnom vlastníctve žalobcu k predmetu sporu, ktorú odvolací súd bez ďalšieho prevzal všeobecnou formuláciou, že v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a v zhode s ním dospel k záveru, že sa žalobcovi nepodarilo dostatočne hodnoverne preukázať, že veci ktoré žiada vydať od žalovaného sú totožné s vecami uvedenými v súpise a že v čase podania žaloby bol ich vlastníkom. V odôvodnení rozhodnutia sa vôbec nevyjadril k podstatnej argumentácii žalobcu v odvolaní, že vzhľadom na to, že nemal prístup do areálu, čo žalovaný nepopieral, ani nemohol platne previesť vlastnícke právo k hnutelným veciam. Súd ani nenaznačil ako podľa jeho názoru malo/mohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníctva k predmetu sporu zo žalobcu na tretiu osobu za stavu, ak koncom roka 2013, ako svedkovia potvrdili, tieto patrili žalobcovi, používali ich vrátane žalobcu a ostali v areáli žalovaného. Žalobca tvrdí, že uniesol dôkazné bremeno a dostatočne preukázal nielen nadobudnutie vecí do vlastníctva, ale aj fakt, že doposiaľ je ich legitímnym vlastníkom. Produkovoval tiež dôkazy o tom, že k predmetu sporu nemal prístup a žalovaný mu ich zadržíava.

Žalobca dostatočne a podrobne opísal jednotlivé veci, uviedol ich parametre, či poškodenia slúžiace na ich identifikáciu. Porovnaním jeho výpovede a výpovede svedkov, ktorí ich rovnako stotožnili možno dospieť k uvedenému záveru. Žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/1474/2002, podľa ktorého stačí, ak žalobca popíše vec všeobecne. Ak žalovaný tvrdí, že má v

držbe viac vecí, bolo by na ňom dôkazné bremeno, že je tomu tak. Iba v prípade, ak by to preukázal, žalobca by musel popis upresniť. Keďže žalovaný netvrdil ani nepreukázal, že má v držbe viac rovnakých vecí, má sa za to, že žalobca dostatočne stotožnil predmet sporu. Z uvedeného možno vyvodit', že ak žalovaný spochybňuje vlastníckej právo žalobcu, je na žalovanom, aby preukázal kto iný žiada veci vydať, resp. tvrdí že ich vlastníkom. Takýto dôkaz žalovaný nepredložil.

Žalobca zastáva názor, že odvolací súd selektívnym prístupom k výberu dôkazov následne hodnotených a pojatých do procesu ustáľovania skutkového stavu zvýhodnil žalovaného v rozpore s princípom rovnosti zbraní, ktorý je súčasťou práva na spravodlivý proces. Nevzal zreteľ na platnú právnu úpravu, ktorú úplne opomenul a dospel tak k nesprávnym záverom a nesprávne vo veci rozhodol.

3.1. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby dovolací súd v súlade s § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/29/2022 - 435 zo dňa 23. 08. 2022 a v súlade s § 450 CSP mu vrátil vec na ďalšie konanie, alternatívne, na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby dovolací súd v súlade s § 449 ods. 1 a ods. 2 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/29/2022 - 435 zo dňa 23. 08. 2022 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/225/2016 - 385 zo dňa 29. 04. 2022 a v súlade s § 450 CSP vrátil vec na ďalšie konanie prvoinštančnému súdu. Žalobca si uplatňuje náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolací dôvod dovolateľa v zmysle vyššie uvedených zákonom predpokladaných podmienok nie je daný. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol, resp. ako nedôvodné zamietol a aby mu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným

výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Dovolateľ namietal, že intenzita zásahu do žalobcovho práva na spravodlivé súdne konanie spočíva v selektívnom prístupe súdu k vyhodnocovaniu dokazovania. Dôkazné prvky svedčiace v prospech žalovaného súd kládol do popredia a v podstate iba na nich založil svoje rozhodnutie. Výhol sa hodnoteniu skutočností svedčiacich v prospech žalobcu, preto ich ani nemohol vyhodnotiť v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Keďže odvolací súd opomenul dôležité skutočnosti prípadu, logicky ich do dôvodov svojho rozhodnutia ani nepojal a nevyhodnotil. Preto žalobca považuje rozsudok odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnený vo významnej miere, keďže nedáva odpoveď na všetky skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

13. Dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

14. Dovolací súd zároveň považuje za nevyhnuté poznamenať, že nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

15. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania, podľa § 420 písm. f) CSP

nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

16. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o vydanie veci. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa.

16.1. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo dostatočne hodnoverne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že veci, ktoré žiada od žalovaného vydať, sú totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017. Odvolací súd pre úplnosť doplnia, že aj keď výpovede svedkov potvrdili „prítomnosť“ vecí v areáli žalovaného koncom roka 2013, žalobcovi sa nepodarilo hodnoverne preukázať existenciu vlastníckeho práva k týmto veciam aj v čase podania žaloby, nakoľko žalovaný v rámci procesnej obrany produkoval dôkazy - kúpne zmluvy, podľa ktorých mal žalobca hnuť veci, ktoré sú predmetom tohto konania, previesť na tretie osoby v období od júna do júla 2013. Aj keď žalobca namietal, že predmetné veci nemohol v zmysle ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka platne previesť na tretie osoby, nakoľko si ich nikdy neprevzal, keďže v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám, v dôsledku ktorých mu bolo znemožnené si tieto veci prebrať, odvolací súd je toho názoru, že všetky zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a rozkolom medzi žalobcom a žalovaným, ktorý viedol k ich rozdeleniu, jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že v čase rozhodovania súdu bol žalobca skutočne vlastníkom vecí, ktoré žiada od žalovaného vydať a že tieto veci žalovaný zadržiava.

17. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad

Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Dovolateľ v článku IV. svojho dovolania namieta dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a tvrdí, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď nevzal na zreteľ platnú a právnu úpravu o nadobúdaní vlastníckeho práva k hnutelným veciam. Z podaného dovolania dovolací súd ani výkladom nezistil akú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, zhodnými so závermi súdu prvej inštancie alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedá kritériám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

23. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie je v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

24. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.